

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK III.

A F S T E M M I N G .

Een zeer belangrijk punt bij het gebruiken van de in u aanwezige paranormale capaciteiten en begaafdheden is het je afstemmen op personen of op sferen. Deze afstemming kan met in achtning van hetgeen reeds daaromtrent aan regels is gegeven geschieden voor de geest alléén t.a.v. de sfeer; voor de materie allereerst op plaats of milieu en daarna pas op personen. Dit geldt niet, indien er reeds bepaalde contacten zijn gelegd.

Een contact dat meermalen is gelegd, wordt daardoor versterkt, zoals dat heet. Wanneer u een enkele maal een vaag telepathisch contact hebt gehad met een persoon en u blijft dat volhouden, dan zal dit contact steeds sterker en ook steeds duidelijker worden.

Wanneer u contact hebt met een bepaalde sfeer, dan is het duidelijk dat u in het begin in die sfeer alleen maar een gemiddelde afstemming kunt vinden krachtens uw mentaliteit en het doel waarnaar u streeft. Heeft u eenmaal met bepaalde personen of met één persoon contact, dan blijkt dat juist deze persoon het sterkst gevoelig is voor uw uitgezonden impulsen en dat hij het snelst en ook het meest zal antwoorden op hetgeen u uitzendt.

Hier hebben wij een verschijnsel, waaraan we toch werkelijk enige aandacht moeten schenken.

Alle geestelijke contacten worden sterker naarmate ze meermalen worden herhaald. We bouwen tussen personen, tussen plaatsen, tussen onszelven en een sfeer a.h.w. een brug. De eerste brug is zo dun als de draad, die een spin maakt. En zomin als een spin in het najaar precies kan bepalen waar ze aan haar herfstdraad heen zweeft, zomin kan degeen, die voor de eerste maal contact zoekt met een bepaald milieu of wereld, weten waar hij het eerste contact zal maken. Wanneer het contact is gemaakt, kan men - mits natuurlijk het bereikte bevredigend is - voortgaan met de draad voortdurend te versterken. Haar draagkracht wordt a.h.w. groter. En waar eerst een enkele gedachte voorzichtig langs kon gaan, ontstaat er op den duur een verbinding, die in staat is hele zinnen en volledige beelden over te brengen. In de meest ideale toestand is het zelfs mogelijk het geheel van de eigen waarnemingen en bewustzijn zonder meer aan een ander over te dragen. Dan kan de ene persoon zien en de ander op afstand waarnemen wat er wordt gezien.

Omgekeerd is het projecteren natuurlijk ook mogelijk, als er iemand aan het waarnemen is. Je kunt in zo'n geval je eigen waarneming a.h.w. daarbovenop leggen. Dit kan echter zeer gevaarlijk zijn en dient daarom alleen met toestemming van de ander te geschieden.

U zult zich afvragen hoe deze dingen, die ik u hier zo eenvoudig beschrijf voor u bereikbaar zijn. Hiervoor hebben we weer een aantal re-

gels en oefeningen. Sommige ervan kent u reeds. Ik wil ze echter toch herhalen.

- 1e. Leer observeren. Leer zien. Hoe meer details u van een bepaalde plaats kent en u die weer te binnen kunt brengen, des te groter is uw rapport met een dergelijke plaats. Als u uw gedachten naar zo'n plaats uitstuurt, zult u zich daar dan ook gemakkelijker bewust worden van al wat daar aanwezig is.
- 2e. Ook als u in een bepaalde buurt of omgeving verschillende bestemmingen of doeleinden kent, maak gebruik van enkele vaste plaatsen, die u goed gememoriseerd hebt. U zult zeggen: dat is misschien een beetje ingewikkeld. Toch niet. Als u een bepaalde straat kent (al is het maar een klein stukje ervan, maar dan ook zo dat u weet wat voor stenen er liggen, wat voor een lantaarn er staat, welke gevels er zijn), dan kunt u - u daar bevindende - de herinnering verder opbouwen. U kunt in die straat a.h.w. wandelen. U kunt huizen binnengaan en u kunt waarnemen.
- 3e. Het gevoel van waarnemen is vooral in het begin zeer moeilijk te onderscheiden van droom of fantasie. Probeer geen onderscheid daartussen te maken. Dit kunt u later doen, wanneer u eenmaal klaar bent met uw pogingen.
Ga altijd uit van de stelregel, dat alles betekenis heeft, zinvol is en ergens waar moet zijn.
(Als noot moet ik hieraan toevoegen, dat dit menselijk gesproken natuurlijk niet zo is. Maar alleen door te stellen dat iets waarheid is, kunnen we ons daarin volledig verzinken; kunnen wij het als werkelijkheid ervaren en beleven. En alleen zo kunnen wij op den duur deelnemen aan processen, die ook tot onze werkelijkheid behoren, maar die in tijd of plaats van ons persoonlijk bestaan verwijderd zijn.)
- 4e. Wen u aan om bij dergelijke pogingen - hetzij tot waarneming of tot telepathisch contact - een vaste houding aan te nemen. Die houding is niet bepalend, besef dit wel. Maar door steeds bij dezelfde poging ook dezelfde houding aan te nemen versterkt men de eigen concentratie en gerichtheid. Gewoontevorming is ook bij telepathie of bij waarneming in tijd of ruimte van het grootste belang.
- 5e. Realiseer u dat u alles, wat u werkelijk wilt op paranormaal terrein, kunt bereiken. Besef echter ook, dat grote prestaties een langere voorbereiding vergen. Kleine proeven zijn dus altijd de meest juiste om mee te beginnen.

Hier wil ik een ogenblik ingaan op de methoden, die wij eigenlijk gebruiken, indien wij tot afstemming willen komen. Natuurlijk, een afstemming is een complex gebeuren. Het impliceert een bepaalde regulatie van het lichaam. Het impliceert ook een bepaalde concentratie van de gedachte. Het houdt verder in, dat de geest op een bepaalde wijze moet worden beïnvloed en gericht, meestal via emotie. Maar al die dingen kunnen wij in het begin niet gelijktijdig doen.

Iemand, die wil leren schrijven, begint streepjes en haaltjes te maken. En als hij de grondbestanddelen van het schrift eenmaal beheerst, kan hij voor het eerst letters schrijven. Zelfs dan schijft hij nog geen woorden. Hij herhaalt steeds dezelfde lettervorm, totdat hij deze volledig en perfect beheerst. Eerst dan gaat hij voorzichtig de verschillende letters samenvoegen.

Als u wilt leren hoe uw wezen op de juiste manier in te stellen of als u het afstemmen op een bepaalde sfeer of op een bepaalde bereiking wilt leren kennen, dan moet u bij uw oefeningen ook fase na fase te werk gaan. Niet opeens proberen uit te treden naar een sfeer, maar eerst proberen de houding te vinden en de concentratie. Varieer deze net zo lang, totdat u het gevoel hebt dat er niets meer te doen overblijft. Ga dan niet

gevoel.

verder, maar noteer het voor uzelf. Leg vast wat u hebt gedaan, wat voor u de juiste houding, de juiste situatie is. Onderbreek dan uw poging en hervat haar na enige tijd, totdat u weet: die houding is voor mij onder alle omstandigheden iets, wat mij schijnt los te maken van mijn omgeving. Indien u dat beheerst, begint u aan de afstemmingsoefening.

De afstemmingsoefening is meestal contemplatief. Ik heb reeds in de eerste hoofdstukken van deze cursus erop gewezen, dat wij een voorstelling nodig hebben. Deze voorstelling behoeft in het menselijk verstand niet in samenhang te zijn met de sfeer of met hetgeen wij willen bereiken, maar ze moet voor ons wel het symbool ervan kunnen zijn.

Misschien wilt u naar een hoge sfeer toe. U stelt zich dan een bloem voor of misschien een bepaalde actie. Dat is helemaal uw eigen zaak. Ook hier weer: oefen u daarin. Zodra u het gevoel krijgt, dat u contact maakt, breekt af. Schets het beeld dat u het laatst gebruikte voor uzelf zo goed mogelijk. Na enige tijd herhaalt u weer de eerste oefening en vervolgens de tweede. U verbindt ze echter niet met elkaar. U laat dus niet de eerste fase in de tweede overvloeien. Daartussen heeft u een onderbreking. Blijkt, dat ook hier het gevoel van contact blijft bestaan, dan begint u aan de derde fase; en dat is voor de afstemming het noodzakelijke doel: wat wil ik?

Nu is het omschrijven van de wil een zeer variabele factor, dat zult u begrijpen. Het is daarom goed te beginnen met één enkel doel voor ogen te hebben en dat eerst eens helemaal te verwezenlijken, voordat u verdere experimenten begint.

Leer uw doel zo concreet, maar ook zo eenvoudig mogelijk omschrijven. Trek u daarbij niets aan van de redelijkheid. Zorg alleen, dat u precies weet wat u wilt. Kies als het even mogelijk is een doel, waar u werkelijk met uw hele wezen naar verlangt, zodat de pushing power (de spanning in uw wezen) meehelpt om die verwezenlijking a.h.w. uit te drukken. Oefen u ook hierin. Denk niet, dat u voor elk nieuw onderwerp dan weer zult moeten oefenen. Als u hebt geleerd één doel te bereiken, zult u ontdekken dat een tweede doel met veel minder moeite bereikbaar wordt. Op den duur is het voldoende het doel eens te formuleren en het eenvoudig in te voegen in de gang van zaken.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit voor velen van u toch nog wel moeilijk is. U zoudt graag en snel resultaten willen zien. Ik wil u er echter aan herinneren, dat snel bereikte resultaten niet erg houdbaar zijn. Juist op dit terrein zijn vergissingen zeer gauw mogelijk. Juist als u werkt met de occulte krachten die in uw wezen schuilen en die er rond u bestaan, is de kleinste afwijking voor u vaak fataal. Dan gebeuren de dingen heel anders dan u wel dacht en bereikt u misschien het tegengestelde van wat u nastreeft. Daarom is het beter geduldig te zijn en te oefenen.

Nu zult u begrijpen, dat de afstemming - als we eenmaal goed beginnen - een werkelijke taak is; het is een arbeid. Men denkt vaak, dat het occulte alleen een zuiver geestelijke taak is. Dit is niet waar. Alle praktisch occultisme is vergelijkbaar met zuiver stoffelijke arbeid; het kost u inspanning. Het kan u iets brengen, natuurlijk. Maar u zult eerst daarvoor moeten werken en hard werken.

Heeft u eenmaal besloten, dat iets de moeite waard is (dat is een heel belangrijk punt; er zijn heel veel dingen, die u gemakkelijker op een andere manier kunt verwerklijken), dan wordt het tijd nu we elke fase beheersen om ze achtereenvolgens uit te voeren. Er ontstaat dan het gevoel van verbondenheid.

Onthoud, dat als er eenmaal een afstemming is bereikt, het niet uw taak is om het bereikte punt te definiëren. Indien u dit doet, verstoort u in 9 van de 10 gevallen het werkelijk bereikte contact en zult u de waarde ervan in ieder geval verminderen. Heeft u dus het gevoel van verbondenheid bereikt, wacht dan af, tot zich voor u een voorstelling vormt.

Wederom geldt hier: logica redelijkheid, menselijke aanvaardbaarheid spelen daarbij geen rol. Een dergelijk beeld is nooit een indicatie voor iets, wat men moet doen of laten. Het is slechts het kenteken van de kracht, waarmee u verbonden bent.

Bij dit laatste wil ik nog opmerken, dat uw beeld natuurlijk niet de zuivere weergave is van hetgeen u wordt toegezonden en zeker indien u contact heeft met de sferen. Maar wat wel het geval is: u heeft een indruk ontvangen en die voor uzelve zo juist mogelijk vertaald en wel vanuit emotioneel en onderbewust vlak. Deze vertaling impliceert, dat - zodra ze door u wordt herbeleefd (dus wordt opgebouwd) - voor u dezelfde indrukken ervan zullen uitgaan, die u eens hebt ontvangen. Het contact is aanwezig, ook als er grote verschillen in uitdrukking en taal zullen zijn.

Het is misschien goed hier in te gaan op enkele verschijnselen, die zich kunnen voordoen, wanneer wij een plaats op aarde en niet een sfeer buiten de stof zullen bezoeken. Die plaatsen nemen wij ook niet volledig reëel waar. Wij reageren emotioneel. Normalerweise wordt de emotie van het waargenomen overschaduwed door de menselijke werkelijkheid: het redelijk aspect.

Bij een waarneming op afstand (wij spreken nog niet over uittrekking) is het de emotie, die het beeld verklaart. Het is dus zeer wel mogelijk, dat u een straat ziet in b.v. blauw licht, terwijl het daglicht zou moeten zijn. Of dat u een gouden glans ziet op een plek die u bezoekt, terwijl u weet dat het eigenlijk maar een somber oord is. Laat u hierdoor niet beïnvloeden. Dit betekent niet, dat u alleen maar fantaseert en dat de waarneming in zich onjuist is. Het betekent alleen, dat uw werkelijke reactie op de plaats nu wordt vertaald in meer visuele of soms ook auditieve termen. Het is dus niet belangrijk, dat we gaan kijken: wat strookt er wel en niet met de werkelijkheid die ik ken. Het is belangrijk, dat wij in een dergelijk geval waarnemen: wat is er dat ik niet ken. Zoek niet de verschillen met het gekende, maar probeer de variabele factoren te zien. Dit is de methode, waarmee men van wat eerst een droomspelletje is langzaam maar zeker een volledig concrete constatering van de variabele factoren doet. De beschrijving van het milieu kunt u altijd wel te pakken krijgen, die is altijd wel te vinden. Maar wat niet te vinden is, is juist wat daarin verandert, wat zich daarin afspeelt.

Als u naar een toneelstuk kijkt, dan kunnen de coulissen veel doen. Maar wie eerst naar de coulissen kijkt en nagaat, of die wel realistisch genoeg zijn om daarna pas op de spelers te letten, zal de inhoud van het stuk meestal niet begrijpen of waarderen. Op deze wijze is het voor ons dus ook belangrijk, dat wij ons richten op de spelers (de variabele factoren).

Nu lijkt het misschien, of ik u wil ontmoedigen bij uw streven naar praktisch occultisme. Maar u hebt een voldoende voorbereiding gehad. U weet, dat praktisch occultisme moeilijk is. Erken dan ook, dat een van de moeilijkste punten in het hele occultisme de vraag is van de instelling: Hoe stel ik mij in? Hoe leer ik mij projecteren? Wie dit eenmaal beheerst, zal ontdekken dat al het andere in het occultisme - tot de magie en de magische evocatie toe - betrekkelijk eenvoudig is.

Als je eenmaal goed hebt leren lezen en schrijven, kun je zelf heel moeilijke filosofische boeken gemakkelijk lezen, als je voldoende begrip hebt. Kun je gebrekkig lezen, dan moge je verstand nog zo groot zijn, je zult maar heel moeizaam of geheel niet in staat zijn het neergeschreven betoog van de filosoof te volgen. Zo staat het ervoor. Daarom is Hoofdstuk III zeker een zeer belangrijk hoofdstuk. Ik beveel het dan ook in uw zeer bijzondere aandacht aan.

HOOFDSTUK IV.

M A G I E.

Zoals u al reeds is verklaard, is magie een tovenarij. Magic is een zekere wetkennis of althans het kennen van de mogelijkheid tot het gebruik van bepaalde wetten. Staat u mij toe hier te beginnen met een vergelijking.

Als u thuiskomt, draait u het licht aan. Weet u precies wat er dan gebeurt? De kans is groot, dat u het niet weet. Of u het weet of niet, is eigenlijk van weinig belang. Zolang er stroom is en u het knopje omdraait, gaat het licht branden. Op diezelfde manier moet u de magie beschouwen. Zij is een van de beste illustraties voor de werkwijzen, die in het praktisch occultisme haast onvermijdelijk zijn. Het is niet mogelijk alle andere sferen, alle kosmische wetten en hun resultaten volledig te kennen, maar het is betrekkelijk eenvoudig de kunstjes te leren; de eenvoudige schakelingen, die er nodig zijn om een bepaald resultaat te verkrijgen.

In de magie zien wij vaak dezelfde rigide opbouw, die ik u zo even al heb beschreven, toen wij het hadden over het vinden van de juiste afstemming. Elk magisch gebeuren wordt nauwkeurig ingedeeld. Zelfs indien het niet ritueel is, heeft het een vaste inhoud en een vaste samenhang.

Nu moet u zich de wereld voorstellen als een plaats, waarin driedimensioneel en menselijk redelijk bepaalde waarden bestaan. Daarnaast bestaat er een andere reeks dimensies en waarden, gezamenlijk meestal begrepen in de z.g. vierde dimensie, die onzichtbare waarden bevat. Deze onzichtbare waarden zijn even concreet en reëel als alles, wat u ziet. Zij bestaan voor uw waarnemingsvermogen en voor uw wereldbeeld alleen niet onmiddellijk kenbaar. Ze zijn slechts kenbaar in hun gevolgen. Er is dus een andere wereld. Zoals er ergens een electriciteitsfabriek moet zijn, die de stroom levert, wanneer u het knopje omdraait. En is deze er niet, dan moet er een batterij zijn of een andere krachtbron. Welaan, de grote krachtbronnen, waarover de mens beschikt, zijn krachten die direct kunnen inwerken op zijn denken. Het mentale bestaan van de mens is voor hem gelijktijdig de schakel tussen zijn direct kenbare wereld en de niet-kenbare werelden. Hiermee heeft de geest verder niets te maken.

Nu gaan we allereerst een paar eenvoudige vergelijkingen maken.

Als ik een steen laat vallen van 1 cm hoogte, is zijn snelheid en daarmee zijn doorslagkracht minder groot dan als ik hem laat vallen van 1 m. Een hoogte van 10 m. zal de energie van die steen nog verder kunnen opvoeren. Er komt echter een moment, dat het niets meer uitmaakt, of ik die steen nu van 1000 of van 10.000 m. laat vallen; er is geen verschil in resultaat meer kenbaar.

Magisch betekent dit: er zijn krachten op verschillende niveaus aanwezig. Boor ik een vlak aan, dat direct bij mijn eigen wereld ligt, dan is de uitwerking betrekkelijk gering; het potentiaal is zwak. Hoe groter het verschil is in energetische waarde tussen mijn eigen wereld en de wereld die ik mentaal aanboor, des te groter zal de kracht zijn waarover ik beschik.

Dan is er nog een punt, waaraan wij - uitgaande van dit voorbeeld - aandacht moeten schenken. Ik kan van een hoog punt een steen met een zekere spreiding naar beneden werpen. Werp ik hem onder een hoek, dan zal daardoor zijn doorslagkracht enigszins, maar niet veel worden beïnvloed. Het zal echter blijken, dat ook dan mogelijkheden buiten mijn bereik blijven. Hoe hoger ik echter kom, des te groter het gebied wordt dat ik kan bestrijken.

In de magie geldt: hoe hoger het niveau van het potentiaal van de kracht door mij aangeboord is, des te groter het aantal mogelijkheden dat er voor mij in deze kracht geborgen ligt. En daarmee hebben wij voor de magie toch wel iets belangrijks gezegd. Wij hebben nl. geconstateerd, dat het rigide systeem noodzakelijk is, maar dat daarnaast ons penetratievermogen in het onbekende bepalend zal zijn voor onze resultaten.

Ook hier geldt weer, dat men eerst moet beginnen met de kleine dingen, want wie niet heeft geleerd in de meest nabije kracht te penetreren, zal - indien hij verder doordringt - niet weten waarheen hij gaat.

In alle magische scholing begint men dan ook met de zeer eenvoudige vormen (de kleine gebeden b.v.) en bouwt men langzaam maar zeker op naar de rituelen, de concentratie- of de geestelijke oefeningen, waarmee een hoger niveau bereikbaar wordt. Indien u nu van die kracht wilt gebruikmaken, is het dus wel belangrijk dat u weet: hoe boor ik een zo nabij mogelijk gelegen krachtreservoir aan.

De meest eenvoudige vorm daarvan is het denkbeeld, dat - zij het tijdelijk - tot een soort idee-fix wordt. Men omschrijft het weleens als het vervaardigen van een matrix, waarin astrale kracht aanwezig is. Als ik die matrix echter vervaardig met het doel om haar die kracht op aarde te doen ontladen en verder aan dit zich ontladen een sleutel (een begrip) verbind, dan zal het mij mogelijk zijn die kracht inderdaad tot ontlading te brengen op het moment, dat ik dat wens en in de richting, waarin ik haar wens.

Hoe bouw ik nu zo'n gedachtenbeeld op? Ook hier blijkt het associatief denken van groot belang te zijn. Als je een vijand wilt doodslaan, dan kun je misschien aan een hamer denken. Het heeft weinig zin aan een waterlelie te denken; de associatie is niet aanwezig.

1. Ik heb een doel. Aan dit doel moet ik een voorstelling verbinden. Die voorstelling en het doel moeten voor mij in een onmiddellijk verband staan.
2. Indien ik die associatie heb gevonden, ga ik trachten dit beeld te projecteren over alle ervaringen, die ik op doe. Wij blijven ons dit beeld dus bij tussenpozen steeds weer voor ogen stellen.
3. Wij zullen in vele gevallen gebruikmaken van een z.g. impuls-sleutel, waarbij wij - als we aan een hamer denken - een werkelijke hamer altijd ergens neerleggen. Wij hanteren die hamer elke dag, als wij aan de geestelijke hamer denken. En als wij nu ook voor ons doel een symbool vinden, al is het maar een stipje, dat wij op het een of ander stuk karton of hout hebben getekend, dan is onze sleutel het doen neerkomen van die hamer met voldoende geweld op het getekende puntje; er is dan gelijktijdig een geestelijke ontlading tot stand gekomen.

In de rituele magie en vooral in de primitieve rituele magie vinden wij natuurlijk geheel andere voorstellingen: het schieten met de betoverde pijl, het werpen van de wijzende roede, het doen zweven van bepaalde zaden door de lucht, het maken van gewijde rook uit verschillende bestanddelen; er zijn duizend-en-één methoden. Maar hun principe is terug te brengen tot dit eenvoudige voorbeeld. Als u dus wilt penetreren in de dichtstbij gelegen sfeer, dan is het voldoende dat u die aanwijzingen volgt. Alleen, ik wil u niet raden om daar allemaal een hamer voor te nemen. Misschien wilt u klappen uitdelen, maar ik geloof toch dat onze occulte kracht voor betere doeleinden zou moeten bewaard worden. Misschien kan ik u hier helpen met nog een voorbeeld.

Ik wil iemand geestelijk helpen. Ik weet dat er een kwaal is, die zich b.v. ergens onder het middenrif bevindt. Ik heb het gevoel, dat daar operatief moet worden ingegrepen. Dan gebruik ik de procedure als volgt:

Ik stel mij een lancet voor. Dit lancet (b.v. een electrisch lancet) is verbonden met een krachtbron; er kan dus een enorme kracht doorstromen.

Dit beeld bouw ik voortdurend op, totdat alleen de gedachte "lancet" voldoende is om mij die voorstelling voor ogen te stellen. Het is dan wel zeker, dat ik een gedachtenbeeld heb geschapen, waarin diezelfde energie en diezelfde associatie aanwezig zijn in een nu niet meer volledig materiële krachtsverhouding. Vervolgens stel ik mij zo goed als ik kan de kwaal van mijn patient voor. In mijn gedachten neem ik het lancet in handen en voltrek daarmee de noodzakelijke operatie. Dan is er niet geopereerd. U heeft geen lancet gebruikt, maar u heeft ontbindende of genezende kracht gericht op een bepaalde plaats in het lichaam van een zeer bepaalde persoon. Die ontlading vanaf dit niveau zal niet voldoende zijn om b.v. een maagzweer weg te nemen of om plotseling een aandoe-ning van de darm ongedaan te maken, maar ze kan wel voldoende zijn om minder gecompliceerde kwalen te genezen of althans milder te maken.

Indien u daarmee voldoende proeven neemt, zult u ontdekken dat ook u over deze zeer eenvoudige methode kunt beschikken om met magische krachten te werken; want het is geen magie, het is geen tovenarij. Het is het gebruikmaken van krachten, die in de natuur bestaan. Het is a.h.w. het opladen van de klos van Ruhmkorff met gedachtenenergie en het doen ontladen van deze klos op een punt waar kracht het meest gewenst is.

We gaan nog wat verder met deze magie. We hebben deze eerste oefening van penetratie nodig om tot het eerste resultaat te komen. Maar als we de resultaten zien - zwak als ze mogen zijn - dan wordt ons al snel de wens geboren om daarmee verder te gaan. En nu moeten we heel voorzichtig worden.

Er bestaan nl. associaties met onze eigen persoon. Zodra ik een bepaalde waarde met mijzelf associeer, richt ik mij op mijzelf. Het is mij dan onmogelijk een juiste waarde of waardering buiten mijzelf te vinden en buiten mij een kracht tot uiting te brengen. Wanneer bron en doel hetzelfde zijn, dan is het resultaat kortsluiting. Het klinkt misschien wat vreemd als men zegt: Een magiër kan voor zichzelf weinig of niets doen. Hij kan alleen iets doen in relatie tot een ander.

Toch is het wel aardig, als u hier denkt aan de transformatiesprookjes, waarin de tovenaar of de heks achtereenvolgens verandert in een kraai, een leeuw, een tijger of een slang om ten slotte misschien te worden teruggedwongen in de eigen gestalte. Dit is natuurlijk geen volledige waarheid. Maar u kunt het als voorbeeld gebruiken, als u beseft dat de heks of de tovenaar voor zichzelf steeds zichzelf blijft. Wat hij/zij projecteert, is dus niet "mijn vorm verandert", maar "u zult mij zien in een andere vorm". Dat is een groot onderscheid.

Indien u naar buiten toe wilt werken, zult u - vooral als u hogere krachten wilt gebruiken - buiten uzelf moeten projecteren. En dat betekent dus ook, dat het verstandig is om alle daden en intenties te vermijden, waardoor in uzelf een zeker schuld-bewustzijn zou kunnen ontstaan. Schuld-bewustzijn nl. heeft de neiging om het probleem terug te richten op het eigen "ik" en daarmee de krachten wederom in een kortsluiting binnen het eigen "ik" te doen ontbranden. Als u dit begrijpt, kunnen wij nog een stap verdergaan.

Als ik heb geleerd gedachtenvormen te maken en ontladen, dan zal ik op den duur begrijpen dat niet alleen een vorm deze kracht kan bevatten, het kan ook een idee zijn. In de plaats van alleen maar de omschrijving treedt nu dus een verstandelijk begrip. Dit verstandelijk begrip moet niet afgerond zijn. Het moet a.h.w. een denken zijn, dat een soort eindeloze keten kan vormen. Dit denken doordringt een hoge laag van energie. Wanneer wij deze keten tot stand brengen en wij kunnen iets anders daarmee associëren en ons dit voorstellen als de keten der gedachten brekende, dan volgt de ontlading wederom op het doel. U ziet dus, dat u niet alleen maar hoeft te werken met een gedachtenmatrix. U kunt wel degelijk werken met een verstandelijk idee.

Wilt u nog verdergaan, dan begint u met de emoties. Bij de eerste penetratie in de nog dichtbij gelegen krachtgebieden zal de emotie over het algemeen een lichamelijke associatie zijn. Het kan een gevoel zijn van pijn of van vreugde, dat ligt er maar aan. Het is dus iets, dat lichamenlijk wordt erkent en ervaren, desnoods een slapende teen. Die associatie is er nl. weer een met een gebied, waarin levenskracht betrekkelijk vrij slos hangt, waar we deze dus gemakkelijk kunnen aanboren. Door de associatie met de lichamelijke ervaring richten wij levenskracht op een dergelijke lichamelijke functie. Ons beeld moet bovendien dan nog weer een associatie bevatten met degeen, die we willen helpen of met datgene, wat wij willen volbrengen.

Ten laatste kennen wij nog de niet-lichamelijke of abstracte emotie. Wanneer we de abstracte emotie in onszelf kunnen wekken, zonder dat zij met een bepaald doel in ons is geassocieerd, en wij kunnen ons voorstellen dat de uitwerking daarvan op een bepaald punt de waarheid van de idee zelf of van de emotie zelf zal versterken, dan kunnen wij hiermee wederom een gerichte lading bereiken.

Veel verder kunt u voorlopig zeker niet gaan met uw poging om deze hogere potentialen van verschillende krachten aan te boren. U zult moeten beginnen met de eerste trap (de gedachtenvorm). Daarna zult u moeten oefenen om dit voldoende zuiver te doen. U zult daarvoor onschuldige, maar niet met uzelf in verband staande projecten moeten zoeken. Ik verzeker u echter, dat werken volgens de omschreven methode, indien juist volbracht, voor iedereen tot resultaat voert, ook al zullen die resultaten vooral in het begin van persoon tot persoon verschillen. Hier hebben wij dan eigenlijk de kern van de magie overgedragen naar de sfeer van het praktisch gebruik.

De magie zelf gaat verder. Zij ontwikkelt zich tot de rituele magie.

De rituele magie is gebaseerd op het cumulatief effect van een reeks associaties of vormgedachten. We hebben tot nu toe gewerkt met een hamer. De hamer kan alleen slaan. Indien wij ons een hele gereedschapskist kunnen voorstellen, dan zouden wij dus alle bewerkingen kunnen uitvoeren, die met dit gereedschap te doen zijn. Als wij een hamer hebben gevormd en hij is concreet genoeg, dan moeten wij overgaan naar een volgend instrument, een tang b.v. en daarna een zaag, een beitel, een schaaf. Wij bouwen die werktuigen achtereenvolgens op en wel zo, dat het eerste begrip steeds weer in het volgende wordt ingesloten. Ik heb dus niet nu een hamer en nu een tang, maar: ik heb de hamer gevormd, ik denk aan de tang en dan krijg ik tang en hamer samen. Pas dan kan ik er iets nieuws aan toevoegen. Dit is nu de basis van het magisch ritueel.

Ik begin met een grondstelling, een grondkracht of een grondemotie. Die beeld ik op zeer vele manieren uit. Ik maak ze voor mijzelf waar en ik voeg er dan iets aan toe. In de magie zien wij voortdurend een uitbreiding van het gebeuren, een progressie, die dan culmineert in de oproep of de eigenlijke magische actie.

Ik stel u voor, iemand voert een magisch ritueel uit. Hij heeft misschien een aantal lichten op de buitenste cirkel staan. Hij heeft verschillende kandelaars neergezet en een houtskoolbekken opgesteld. Alles is klaar.

Nu begint hij. Eerst brengt hij tekens aan. Een afscherming, zegt men, maar ze zijn ook een aantal begrippen, want die tekens drukken iets uit. Zij drukken misschien planetaire associaties uit of ideeën omtrent God of hogere krachten, dat geeft niet. Maar hij moet weten wat hij schrijft. Door dit schrijven ontstaat de eerste afstemming. Hij steekt dan eerst b.v. kaarsen aan. Heeft hij deze aangestoken in de buitenste kring, dan herhaalt hij bepaalde namen en gaat de olie-lampen met aromatische olie gevuld aansteken. Heeft hij ook dit gedaan, dan brengt hij in het centrum van de kring

weer enkele tekens aan. Hij heeft weer een nieuw idee eraan toegevoegd. Maar hij weet, dat de kring hem beschermt. Hij vertrouwt op de bescherming van de kring; dus blijft deze in zijn gedachten. Hij heeft dus een opeenhoping van effecten bereikt. En nu begint hij misschien met de twee grote, in het midden opgestelde kandelaars aan te steken, licht na licht. Hij spreekt dan weer zijn woord of zijn oproeping. Daarna pas werpt hij in het houtskoolbekken de reukstoffen. Nu heeft hij dit alles bij elkaar gevoegd en begint dan de eigenlijke incantatie.

U ziet, het is een cumulatief proces. Wat ik u dus heb geleerd, is het basisprincipe van alle rituele magie. Maar wij zien hetzelfde ook bij iemand, die alle ritueel achterwege laat.

Die persoon gaat misschien alleen zitten. Hij concentreert zich als de een of andere heilige man in de eenzaamheid. In zijn concentratie begint hij met een bepaald begrip voor de hele wereld. Hij gaat dan dat begrip brengen in een meer persoonlijke relatie met bepaalde krachten, bepaalde mensen of bepaalde streken. Vervolgens gaat hij eraan toevoegen een begrip van een werking, die noodzakelijk is. Ook hij bouwt op. Ook voor deze persoon is er - zij het meer voor hemzelf - sprake van een cumulatief effect, waardoor op den duur de juiste afstemming wordt bereikt.

Lacht u dus niet al te veel om de schijnbaar zinloze dingen, die bij de magie geschieden. En weest u ook niet zo verbaasd, dat bij bijna elk ritueel en ook bij de niet-rituele, in het "ik" plaatsvindende magische gebeurtenissen een tweede deel aanwezig is: een soort afsluiting. Als de kern is bereikt, begint men af te breken, stukje voor stukje. Men keert terug tot zijn aanvangspunt. En dit is logisch. Wij moeten de gereedschapskist kwijt. Haar kracht is ontladen, maar zij zal misschien toch nog werkzaam kunnen zijn op een andere manier dan wij wensen. Wij moeten haar dus wegdenken. Wij moeten haar vernietigen.

En zo eindigen wij dan met wat men noemt: de ontslagformule, waarmee wij alle krachten danken voor wat zij zijn geweest, want er is een relatie met ons geweest. Door ons danken scheiden wij ons van die krachten; we stellen ons erbuiten. En nu pas kunnen wij ons vrij voelen om de normale wereld weer te betreden.

Denkt u nu niet: dit is alleen maar voor half dwaze tovenaars. Uw godsdienstig ritueel omvat overal ditzelfde. Men begint misschien met een bede aan God, men eindigt met 'n zegen, een afscheidswoord, een dankwoord aan God of een dankgebed, waardoor het magische van het samen-zijn wordt doorbroken.

Waar u ook gaat, u zult datzelfde aantreffen. Die dingen bestaan niet voor niets. Ze zijn opgebouwd, omdat degenen, die met deze magische krachten werken - of zij nu weten wat het is of niet - hebben ontdekt dat alleen zo een zuivere werking bereikbaar is.

-:-

SAMENHANG TUSSEN HELDERZIENDHEID EN HELDERHORENDHEID.

Het zal u bekend zijn, dat elke mens een persoonlijke aanleg heeft en dat deze gericht kan zijn op horen of op zien. Er zijn zelfs nog andere mogelijkheden, maar voor heden willen we met deze twee volstaan.

Wanneer ik bijzonder vatbaar ben voor indrukken die ik hoor, dan is het ook heel duidelijk, dat ik het meest gevoelig zal zijn voor alle waarden, die met het gehoor in verband staan. Wanneer ik dus iets ontvang langs geestelijke weg, dan zal ik geneigd zijn dit auditief in de waarde van het horen uit te drukken. Ben ik meer visueel aangelegd, dan probeer ik alles eerst in een beeld, in een visioen of in een symbool uit te drukken; ik zie de dingen. Tot zover is dat heel begrijpelijk. Maar dit is natuurlijk de primaire aanleg.

Als je eenmaal een auditief type bent, moet je nooit beginnen helderziendheid te studeren, want dat kost ontzettend veel moeite en het leidt meestal tot weinig resultaat. Het omgekeerde geldt dus ook.

Maar stel nu, dat ik als auditief type mij begin toe te leggen op helderhorendheid, dan zal ik aanvankelijk als ik nog niet zo duidelijk kan ontvangen, alles nog kunnen associëren met woorden; ik kan het dus horen. Langzaam maar zeker echter, als mijn gevoeligheid groter wordt, blijkt dat de auditieve herinnering niet voldoende is om alles, wat wordt ontvangen, weer te geven. Er ontstaat dan een z.g. zien. Dat zien is en blijft aanvullend. Maar er is dan sprake van helderziendheid en helderhorendheid in dezelfde persoon. Je kunt het verschil misschien het best zo uitdrukken:

Iemand, die in aanleg helderziend is, zal alle belangrijke waarden zien; hij zal ze waarnemen. En alleen datgene, wat in de voorstelling niet helemaal kan worden uitgedrukt, zal hij daarbij op den duur kunnen horen. Het auditieve gedeelte van de suggestie (de illusie) is hier eigenlijk alleen maar verklarend.

Als ik omgekeerd sterk auditief ben aangelegd, dan zal het beeld alleen maar een supplement zijn op de boodschap die ik hoor. Misschien kunnen we het best weer een voorbeeld nemen:

Laten we aannemen, dat er een geest is van een zekere Jannetje Pieters, die wil zeggen dat het thuis goed gaat. Een helderziende neemt nu waar: een oud vrouwtje met een kerkboek en in een bepaalde kleding. Dat vrouwtje wijst naar iemand en maakt een gebaar van "het gaat me goed" en dan horen we zeggen: Ik ben gelukkig. Dat geluk kon niet volledig worden uitgedrukt en de helderziende reageert dus met de waarneming: Ik zie daar op de zoveelste rij iemand zitten - ja, u daar mijnheer - er is iemand voor u, die ziet er zo en zo uit en ze zegt dat ze gelukkig is.

Nu krijgen we de helderhorende. Deze hoort en hij zegt dus niet: Ik zie iemand. Die zegt: Er is hier iemand aanwezig, een zekere Jannetje ... of een Jannetje Pietertje of Pieters (want hij hoort dat natuurlijk niet helemaal nauwkeurig) en zij zegt dat het haar goed gaat. Maar nu weten we nog niet voor wie de boodschap is. En dan zie je dat zo iemand zegt: Die boodschap is bestemd voor iemand, ik geloof daar op de 3e rij.

Hier heeft u dus het verschil in waarneming van twee personen, die voor dezelfde zaal werken, die hetzelfde werk doen, maar die een verschillende aanleg hebben; wij zien dat in de uiting. Voor u moet dus ook hetzelfde gelden.

Als u buitengewoon sensitief bent (gevoelig voor waarden) en u neemt b.v. een zieke waar, dan zegt u niet: "Ik zie" of "ik hoor". Neen, dan zegt u: "Ik voel, dat er hier een storing in de aura is." De helderziende zegt: "Hé, ik zie daar een donkere plek in de aura." En de helderhorende

zegt: "Ik hoor iemand zeggen (er is geen mens; het is alleen maar de indruk, die auditief wordt vertaald), dat uw hart slecht is."

Zij hebben alle drie hetzelfde waargenomen. Ze hebben alle drie op een andere manier gereageerd. Het blijkt, dat de helderhorende, omdat hij alles direct in woorden omzet, iets nauwkeuriger definieert. Maar gelijktijdig blijkt ook, dat de mogelijkheid van afwijking (dus van een foute beschrijving) bij de holderhorende groter is, want hij neemt nu maar aan, dat het het hart is; hij ziet het niet. Hij neemt een storing waar op een punt; en dat is voor hem het punt waar het hart zich ongeveer bevindt. Het kan net zo goed een longtop zijn; dat weet hij niet.

De helderziende wijst precies de plaats aan. Wij weten dus waar in het lichaam de zaak zit.

De sensitieve voelt aan waar het brandpunt ligt. Die ziet geen afwijking, maar voelt: van hier heb ik een afwijking en van daar heb ik een afwijking. Waar die twee punten elkaar raken, moet dus de fout liggen. De definitie van de sensitieve is hier dus de beste.

De samenhang tussen helderziendheid, helderhorendheid en wat er alles verder nog bestaat, is dus eigenlijk alleen maar, dat ze elkaar aanvullen. Er is geen mens, die helemaal helderhorend is en werkelijk helemaal helderziend. En iemand, die helderziend of helderhorend is, zal ook ergens sensitief zijn; hij zal ook gevoelig zijn.

Maar elke mens kiest nu eenmaal de gemakkelijkste weg. Dat doe je onbewust, daar kun je niets aan doen. Daarom neem je die indrukken, welke voor jou het gemakkelijkst te bereiken zijn; en dat zijn weer indrukken, die een beroep doen op dat gebied, waarop jouw bevattingsvermogen het snelst reageert.

Nu kan ik daaraan wel een heel verhaal vastknopen, b.v. over vormen van mediamiciteit. Want ook hier zien wij grote verschillen tussen helderhorendheid en helderziendheid.

Iemand, die helderhorend is en die in trance gaat, zal over het algemeen een heel goed inspiratief- en ook een heel goed trance-medium zijn voor sprekers.

Iemand, die helderziend is, zal in een trance-toestand eerder komen tot waarnemingen en beschrijvingen van visioenen.

Iemand, die sensitief is, zal doorgaans geen werkelijke trance-weergave bereiken; hij begint alleen emoties te beschrijven. De beelden zijn vaak mooier en dichterlijker dan van de beide anderen, maar de grote fout hierbij is weer, dat ze eigenlijk minder concreet zijn. Als we dus te maken hebben met mediums, dan kunnen we zeggen: De meest concrete uitspraak kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderhorendheid. De meest uitvoerige beschrijvingen kunnen we krijgen van een medium met aanleg tot helderziendheid. En de meest abstracte, maar voor het eigen gedachtenleven vaak ook wel de meest inspirerende uitspraken, kunnen we dan weer krijgen van iemand, die normaal sensitief is, die een gevoelswaarde voorop stelt. En dit patroon blijft zich dus overal herhalen.

Voor de beginner zal blijven gelden: Als je een bepaald type bent (auditief b.v.), dan moet je nooit beginnen met helderziendheid of omgekeerd. Begin gewoon je gave te ontwikkelen. Maar die gave gaat slechts tot een bepaald punt. Op dat punt nu, waar jij niet verder kunt, daar zal je wezen proberen een omweg te vinden om nog verder te kunnen gaan. Die omweg betekent dan het aanboren van een nieuwe begaafdheid, die misschien niet zo groot is, maar die - aanvullend gebruikt - toch nog wel voldoet.

We zien het heel vaak in een lichaam. Als in een lichaam een bepaalde ader is afgesloten, dan moet u eens zien wat er dan gebeurt. We zien dat het bloed - om toch nog de weefsels te kunnen voeden - een dunnere of een kleinere ader gaat gebruiken. Deze wordt versterkt en in een gezond lichaam zelf vergroot; het wordt wat gerekt en gaat volledig een b.v.

slagaderlijke functie overnemen. Dat is in de geneeskunde bekend. U kunt daaruit dus wel concluderen, dat de reactie van de menselijke geest er van het menselijk denkvermogen heel veel overeenkomst heeft met zijn lichamelijke reactie.

De samenhang heeft dan nog één aspect, dat we nog niet hebben genoemd en dat toch ook wel naar voren mag worden gebracht.

Als we met alle geweld willen zien of willen horen, dan zullen wij ons door de enorme dwang, die we op onszelf uitoefenen, afsluiten. Indien ik al mijn aandacht concentreer op het willen horen, dan ontgaan mij de kleine impressies van buitenaf, die gemakkelijk zouden kunnen worden opgevangen.

Een aardig voorbeeld daarvan kunt u vinden bij de bekende indiaanse spoorzoeker in de romans van Cooper e.d., die wil weten of er iemand in de buurt is en zich daartoe "ontspannen, met het oor luisterend ter aarde neerlegt, alsof hij slaapt". Die man wil horen. Maar hij zegt niet: Nu wil ik luisteren. Neen, hij zegt: Ik sluit alles af, behalve mijn gehoor en ik ben zo passief mogelijk. Door zijn passiviteit ontstaat er een verhoogde gevoeligheid. En daarmee kunt ook u wel uw voordeel doen. Want bij zien is de indruk van buitenaf wel albehalend, maar bij het horen kan heel vaak de eigen gedachten een grote invloed hebben. Indien ik mijn visuele impressies dus projecteer op een beeld dat ik ontvang, blijft de hoofdvorm nog wel over, maar ik zal bepaalde details anders zien.

Het is misschien wel aardig eens te kijken, als er drie helderzienden bij elkaar zijn en een en dezelfde geest moeten beschrijven. De een heeft het voornamelijk over de boezelaar en de kantjes aan de mouwen. De ander blijft hoofdzakelijk het gezicht beschrijven en nummer drie interesseert het vooral, dat ze een kerkboek in de hand heeft en dat ze een gouden kruisje draagt. De nadruk valt dus volgens het karakter van de waarnemer. En nu is het helemaal niet zeker dat die details juist zijn, maar de totale gestalte wordt door alle drie wel gelijk beschreven. Daar is de variatiemogelijkheid betrekkelijk gering.

Gā ik nu luisteren naar drie helderhorende personen, die hetzelfde horen, dan blijkt dat ze een eigen interpretatie eraan geven en dat de boodschappen dus heel sterk kunnen verschillen. Bijvoorbeeld: De eerste hoort: Willem zegt, dat je gauw komt. De tweede zegt: Willem komt gauw, zegt hij. De derde zegt: Wil je gauw komen.

U ziet, het zijn kleine verschillen. Maar hier gaat een interpretatie meespelen. Bij helderhorendheid is de verwarringsmogelijkheid dus groter. En dit houdt nu weer in, dat je eigenlijk met helderhorendheid moet proberen zo ontspannen mogelijk en met zo weinig mogelijk eigen interpretatie te werken. Maar die passiviteit houdt ook in, dat elke supplerende werking (sensitiviteit, visioen), gemakkelijker wordt ontvangen.

Moet ik alles samenvatten, dan zou ik zeggen: Degeen, die eenmaal een bepaalde sensitiviteit of een bepaalde gave begint te ontwikkelen en te gebruiken, zal op den duur alle daarmee geassocieerde en daarbij behorende gaven eveneens ontwikkelen, mits de gave, waarmee hij is begonnen, bij zijn persoonlijkheid past.

Gaat men echter uit van het standpunt, dat men b.v. graag wil zien of alleen wil horen en vraagt men zich niet af: Ligt dit voor mij goed, is dit mijn type, dan zal blijken, dat men niet alleen op het verlangde terrein weinig bereikt, maar dat ook de andere gaven, die men al had, verminderen in betrouwbaarheid en werkzaamheid. Dat is heel begrijpelijk, want u wijst ze eigenlijk af.

:--: